

Arrest

nr. 241 585 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent afkomstig uit Tabriz. U bent Azeri van afkomst. U bent gehuwd met S. J. V. (...). U woonde in Teheran. U was in Iran reeds als student actief als politiek opposant en publiceerde kritische persartikels. U werd in totaal acht keer gearresteerd. De eerste keer was twintig jaar geleden (u was nog minderjarig), vervolgens in 2002, in 2003 en 2004. U werd telkens ook gemarteld. In 2009 werd u gearresteerd en voor tweeënehalf jaar opgesloten. Net voor uw vrijlating in oktober 2011 kreeg u 74 zweepslagen. U gaf hierover verschillende interviews in internationale media en werd prompt opnieuw gearresteerd. Er volgden arrestaties in maart 2012 en in 2013. In december 2014 werd u veroordeeld. U was op dat moment vrij op borg en dook onder tot januari 2015. Aangezien er een reisverbod aan u was opgelegd, kocht u een grensbeambte om en kon u op die manier Turkije bereiken in januari 2015. U diende er een aanvraag in tot erkenning als vluchteling bij UNHCR, werd erkend en startte een hervestigingspoging om naar de Verenigde Staten te kunnen trekken. In Turkije werkte u verder als journalist. Na de couppoging die in Turkije plaatsvond op 15 juli 2016 werd u door de Turkse ordediensten bedreigd en lastiggevallen. Op 9 december 2016 werd u gearresteerd omdat u president Erdogan zou hebben beledigd op BBC Persia. U had verklaard dat u niet geloofde dat de coup echt was. De werkelijke reden dat men u lastigviel was omdat de Turkse inlichtingendiensten u eerder hadden benaderd om met hen samen te werken, en u dit weigerde. Tijdens uw gevangenschap sprak u uitgebreid met uw celgenoot M. D. (...), de tweede persoon in de landmacht van Turkije. Hij vertelde u zaken over de organisatie van de couppoging waarvan niemand anders op de hoogte was, en dat alles werd georganiseerd door de Turkse inlichtingendiensten en vertrouwelingen van president Erdogan. Na drie weken gevangenschap werd u gedeporteerd naar Libanon. Daar verbleef u een tweetal maanden, tot januari of februari 2017, toen u naar Cyprus trok. Daar werd u vervoegd door uw echtgenote, die aanvankelijk niet uit Turkije mocht vertrekken. Vanuit Cyprus bleef u kritiek uiten op de Turkse autoriteiten. U gebruikte hiervoor echter uit veiligheidsoverwegingen (nog) niet de geheime informatie die u van M. D. (...) had vernomen. In mei 2017 wilde u Cyprus verlaten om naar België te komen, maar op de luchthaven werd u tegengehouden en zag u zich genoodzaakt een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U en uw echtgenote werden na 48 uur erkend als vluchteling, een statuut dat u tot op heden heeft. Op 20 augustus 2017 werd u 's avonds op uw gsm gebeld door iemand die zei dat hij wist waar u was en wat u had gedaan. Het was het eerste van veel dreig telefoons, en kwam gelijktijdig met een belangrijke demonstratie georganiseerd door K. K. (...), waarover u een artikel schreef. Na dit telefoontje wendde u zich tot de Cypriotische autoriteiten. Uw klacht werd genoteerd, en de politie zou vanaf dan uw gsm-gegevens bij uw provider opvragen en uw telefoon afluisteren, met uw medeweten. U kreeg een nummer dat u kon bellen indien er zich een noodgeval voordeed. Wanneer u later, naar aanleiding van het feit dat er onbekende personen aan uw huis rondhingen, dit nummer belde, kreeg u echter vaak geen reactie of kwam men pas uren later poolshoogte nemen. In totaal kreeg u meer dan tien keer dreig telefoons tussen augustus 2017 en november 2018, en kwamen er vijf of zes keer personen naar uw woning tot aan uw vertrek uit Cyprus in augustus 2018. Begin 2018 werd u aangesproken door iemand van C.I.D. (Criminal Investigation Department), een departement binnen de politie van Cyprus. Deze persoon zei u dat men voor u als niet-Cyprioot weinig kon doen tegen de Turkse autoriteiten, te meer gezien de moeilijke relatie tussen Cyprus en Turkije en hun aanwezigheid op het eiland. Dit werd u bevestigd door Polidoros, de assistent van de minister van binnenlandse zaken en voorzitter van de immigratiedienst. Wegens deze gesprekken en een gebrek aan fysieke bescherming door de autoriteiten in Cyprus, besefte u in juli 2018 dat er geen andere mogelijkheid was dan Cyprus te verlaten. U vertrok op 20 augustus 2018 naar België en kwam aan op 24 augustus 2018. U diende op 29 augustus 2018 uw verzoek om internationale bescherming in. Vanuit België blijft u actief publiceren over Turkije, maar nog steeds heeft u uit veiligheidsoverwegingen de informatie die u ontving van M. D. (...) voor zichzelf gehouden. U heeft er wel over geschreven in een boek waaraan u aan het werken bent, en gesproken in een gesloten bijeenkomst in het Europees Parlement. Uw echtgenote verblijft momenteel nog steeds in Cyprus, maar reisde enkele keren naar België om u te ontmoeten. In januari 2019 wilde zij naar Turkije reizen om haar familie te zien. De toegang tot het land werd haar echter geweigerd. In maart en mei 2019 werd uw echtgenote nog lastiggevallen aan uw woning in Cyprus door Turkssprekende personen. Aangezien de Turkse autoriteiten makkelijk toegang hebben tot heel Cyprus en de Cypriotische autoriteiten u te kennen hebben gegeven dat ze u onvoldoende bescherming kunnen bieden, vreest u bij terugkeer naar Cyprus door de Turkse autoriteiten te worden ontvoerd, hetgeen zou kunnen leiden tot uw dood.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw melikaart en shenasnameh, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw Cypriotische verblijfstitel, certificaten van uw erkenning als vluchteling door UNHCR in Turkije, artikels die in de media verschenen over u en uw problemen in Iran

en Turkije, de klacht die in Turkije tegen u werd ingediend, een attest van de politie in Cyprus aangaande uw aangifte van de bedreigingen en de opdracht aan Vodafone om uw telefoongegevens vrij te geven, de beslissing van het Europees Hof van de Rechten van de Mens om uw klacht tegen Turkije ongegrond te verklaren, een email van Turkish Airways aangaande uw deportatie, het bericht waarmee uw echtgenote de toegang tot Turkije werd ontzegd, foto's van u met andere personen, video's die de situatie aan de grens tussen het Griekse en Turkse deel van Cyprus aantonen, een video van de avond waarop de Turkse politie u kwam arresteren, aanbevelingsbrieven geschreven door F. S. (...), M. A. M. (...), S. E. (...), A. H. B. S. (...), D. S. (...), F. S. (...), D. G. A. (...), N. B. (...) en J. D. (...), een email waarin u uw problemen nog eens uit de doeken doet, media-artikels over arrestaties en ontvoeringen van diverse burgers in het buitenland, artikels aangaande de vrees dat sommige immigranten in Zuid Cyprus banden hebben met terroristische organisaties, aangaande Gulenisten, aangaande de coup in Turkije, aangaande Turken die in het buitenland asiel vragen, een tweet van BBC Persian, een document in verband met uw borg in Iran, links naar artikels die u schreef over Iran en Turkije, links en bestanden met video's van interviews die u gaf aan BBC Persia, een tweet van K. P. (...) over de Azerbeidjaanse Emin Aslan, screenshots van dreigberichten die u ontving na het geven van interviews, een tweet van uzelf, een video waarin een Turks politicus zijn dank uitspreekt voor de steun van Iraanse Azeri, foto's van uzelf op een workshop over mensenrechten en de doodstraf in het Midden-Oosten, een artikel in verband met de Turk Disisleri Bakangili in Oekraïne, een verklaring van het Iraans Volksfront over u, een digitale flyer voor een evenement van de organisatie Omid asbl, een artikel van NV-A over de veroordeling van het geweld in Iran door kamerlid Darya Safai.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in de vorm van een erkenning als vluchteling in Cyprus, in mei 2017.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Cyprus riskeert te worden ontvoerd door de Turkse autoriteiten. Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Er wordt benadrukt dat er niet wordt getwijfeld aan uw werk als journalist, waarvan u tal van bewijzen heeft neergelegd in de vorm van artikels, video's en steunbetuigingen. Dat u hierbij kritiek uitte op Turkije en u hierdoor problemen kreeg met de Turkse autoriteiten in Turkije, wordt evenmin betwist. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u riskeert door de Turkse autoriteiten vanuit Cyprus te worden ontvoerd. U werd de mogelijkheid geboden om aan te tonen dat Turkse autoriteiten daadwerkelijk niet-Turkse burgers in derde landen zouden ontvoeren of arresteren (CGVS II, p. 7-12). Hierin bent u niet geslaagd. De voorbeelden van geveiseerde, gearresteerde of ontvoerde personen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud noemde of waarover u na uw persoonlijk onderhoud artikels doorstuurde, vallen immers geen van allen in de categorie van niet-Turkse burgers die door de Turkse autoriteiten werden gearresteerd of ontvoerd. Het betreft niet-Turkse personen die niet werden gearresteerd (Saleh Moslem, Mazloun Kobani), niet-Turken die buiten Turkije werden gearresteerd door de betrokken lokale autoriteiten, niet door de Turkse autoriteiten, en niet aan Turkije werden overgeleverd (Afsan Mukhtarli, Emin Aslani), Turkse burgers die in Turkije of in het buitenland werden gearresteerd (Barbaros Sansal, Disisleri Bakanligi, Osman Karaca, Zübeyir Gülabi,

Arif Komis, Osman Adsiz, Veysel Akçay, Mesut Kacmaz, Memduh Cikmaz, Turkse Gulenisten in Moldavië, Malesië, Noord Cyprus, Azerbeidzjan), een Iraanse journalist die onder onduidelijke omstandigheden werd gearresteerd en in Iran vastzit (Ruhallah Zam), een Maltese journalist die in Malta om het leven kwam (een zaak die niets met Turkije te maken had), en personen van Amnesty International die in Turkije werden gearresteerd (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 7, 10). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat geen van de personen die werden ontvoerd of gearresteerd zich op dat moment in een lidstaat van de Europese Unie bevonden. Het is weinig aannemelijk dat de Turkse autoriteiten zich eraan zouden wagen een erkend vluchteling uit een EU-lidstaat te ontvoeren, zoals u beweerde. Ondanks de geografische nabijheid geldt dit eens te meer voor Cyprus, een land waarmee Turkije op gespannen voet leeft. Hierop gewezen, stelde u dat de Turkse autoriteiten er door Europese inlichtingendiensten van werden beschuldigd aan phishing te doen, dat er in Duitsland personen werden veroordeeld omdat ze plannen hadden om tegenstanders van Erdogan aan te vallen, en dat de Turkse journalist Can Dundar in Frankrijk werd aangevallen (CGVS II, p. 8). Deze zaken zijn echter van een volstrekt andere orde dan de ontvoering van een erkend vluchteling uit een EU-lidstaat. Zij kunnen uw stelling dan ook niet onderbouwen. Uit niets blijkt bovendien dat uw profiel als journalist van dien aard is dat de Turkse autoriteiten juist voor u een dergelijk risico zouden nemen. Hoewel u zich als journalist kritisch toonde ten aanzien van de Turkse autoriteiten, kan er bezwaarlijk worden gesteld dat u de enige internationale journalist of mensenrechtenactivist bent die een dergelijke houding aannam. U stelde over geheime informatie te beschikken die u verkreeg via uw celgenoot M. D. (...), maar tot op heden geen gebruik te hebben gemaakt van deze informatie in uw interviews en publicaties (CGVS II, p. 10-11). U zou er wel over hebben gesproken in een getuigenverklaring in het Europees Parlement, maar dit betreft een blote bewering die u op geen enkele manier met bewijzen staafde. Er kan overigens sterk worden getwijfeld aan uw verklaringen dat u, als journalist, per abuis celgenoot zou zijn geworden van een van de beweerde leiders van de coup, dat men u vervolgens zonder meer het land uitzette nadat u wekenlang geheime informatie van deze persoon kon krijgen, en dat de Turkse autoriteiten daarna in het buitenland op zoek naar u zouden gaan om u te ontvoeren (CGVS II, p. 4-6).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u van januari of februari 2017 tot augustus 2018, dus anderhalf jaar in totaal en nog een jaar nadat de bedreigingen tegen u begonnen, in Cyprus verbleef zonder er effectief door de Turkse autoriteiten te zijn getroffen (CGVS I, p. 2-3, 7). Hierop gewezen, stelde u dat dit de mening was van de protection officer en dat het makkelijk zou zijn voor Turkije om hun dreigement uit te voeren (CGVS II, p. 8), hetgeen op geen enkele manier verklaring biedt voor de gemaakte vaststelling. Bovendien verblijft uw echtgenote tot op heden als erkend vluchteling in Cyprus (CGVS I, p. 3-4), reisde zij verschillende keren op en neer naar België zonder in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel zij ook bedreigd zou worden in Cyprus, en trachtte ze zelfs naar Turkije te reizen (CGVS I, p. 13). U stelde dat u er geen voorstander van was dat ze naar Turkije zou reizen, maar voor haar nalaten om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen kon u geen afdoende verklaring bieden door te zeggen dat ze een job heeft en jullie het financieel moeilijk zouden hebben als ze die zou opgeven. Gezien de ernst van het door u aangehaalde probleem volstaat dit niet om te justifiëren dat uw echtgenote zich tot op heden in Cyprus bevindt (CGVS I, p. 13).

Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met de Turkse autoriteiten in Cyprus geen beroep kon doen of in de toekomst zou kunnen doen op de in Cyprus aanwezige autoriteiten. U hebt de vluchtelingenstatus in Cyprus verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen, waaronder ook rechtsbescherming, die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Naar aanleiding van de telefonische bedreigingen die u ontving in Cyprus diende u klacht in bij de politie in Cyprus, die een dossier opende, uw telefoongegevens opvroeg bij de operator en uw telefoon afluisterde. Ter staving hiervan legde u slechts een enkel document neer van de klacht die u neerlegde. U beschikte over geen enkel verder bewijs over het verloop van het onderzoek of de latere klachten die u indiende naar aanleiding van het feit dat u ook aan uw woning werd bedreigd. Hoewel u nadrukkelijk werd gewezen op het belang van alle mogelijke informatie van de Cypriotische politie voor uw dossier, deed u na uw eerste persoonlijk onderhoud geen enkele moeite om een kopie van uw dossier te verkrijgen. Uw stelling dat uw echtgenote hier enkele weken voor het persoonlijk onderhoud nog om ging vragen, kan geenszins volstaan om uw nalaten dienaangaande te rechtvaardigen. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om informatie en documenten te bekomen die van cruciaal belang zijn voor zijn verzoek. U legde evenmin bewijs neer van uw verklaring dat u gecontacteerd zou zijn geweest door de veiligheidsdiensten van Cyprus of dat de onmogelijkheid om u te beschermen u werd bevestigd door de assistent van de

minister van binnenlandse zaken – naar wie u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwees als Poli Karpo, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud als Polidoro of Polidoros, en die in werkelijkheid Makis Polydorou heet. Gevraagd om hem te contacteren om bewijs te verkrijgen voor uw verklaringen, stelde u dat uw echtgenote het druk heeft vanwege haar werk en niet bereid zou zijn naar hem toe te gaan (CGVS I, p. 7-12, CGVS II, p. 9-10).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Cyprus loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw melikaart, shenasnameh en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit en Iraanse nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw erkenning als vluchteling door UNHCR en in Cyprus wordt evenmin getwijfeld. Zoals hierboven vermeld, wordt uw werk als journalist en mensenrechtenactivist, ter staving waarvan u verschillende tweets, foto's, artikels en video's neerlegde, niet betwist. De problemen die u hierdoor kende en/of in de toekomst zou kunnen kennen in Iran, zoals gestaafd met artikels en ondersteund door een document aangaande uw borg, enkele aanbevelingsbrieven en verklaringen van derde personen, zijn voor deze beslissing niet relevant. Uw vrees wordt immers ten aanzien van Cyprus en niet Iran beoordeeld. De brieven van derden hebben hoe dan ook een gesolliciteerd karakter. Zoals in de beslissing beschreven, heeft geen van de artikels en tweets die u neerlegde betreffende de vervolging van derde personen in Turkije en andere landen betrekking op u, een niet-Turks burger die vreest in een EU-lidstaat te worden ontvoerd door de Turkse autoriteiten, aangezien geen van de vermeldde personen zich in dezelfde situatie bevond. Het attest van de politie in Cyprus werd in deze beslissing reeds aangehaald. Uw problemen met de Turkse autoriteiten in Turkije, zoals aangetoond met een video van de avond van uw arrestatie, artikels, de klacht die tegen u werd ingediend, de email aangaande uw deportatie en het verbod voor uw echtgenote om Turkije binnen te komen vormen geen bewijs dat u ook buiten Turkije problemen zou kennen met de Turkse autoriteiten. Betreffende de

beslissing van het Europees Hof van de Rechten van de Mens wordt vastgesteld dat u niet aantoonde dat u tegen deze beslissing in beroep ging, noch wat de inhoud was van uw klacht (CGVS I, p. 5). Hoe dan ook heeft de uitspraak van het Hof geen invloed op deze beslissing. Het loutere feit dat Cyprus bestaat uit een Grieks en een Turks deel, zoals u toonde met enkele video's, doet geen afbreuk aan deze beslissing. Dat een Turks politicus de Iraanse Azeri bedankte voor hun steun heeft geen enkele invloed op deze beslissing. Wat betreft de dreigberichten die u ontving na het geven van interviews – voor het grote merendeel in het Farsi – wordt vastgesteld dat nergens uit de berichten of uw begeleidende email blijkt van wie deze berichten komen. Hoe dan ook doen zij geen afbreuk aan uw mogelijkheid om bescherming te vragen aan de Cypriotische autoriteiten. Uit niets blijkt overigens dat u de recente dreigberichten die u in België ontving in België aan de politie heeft gemeld. Dat de organisatie Omid asbl een evenement organiseert over journalisten in Iran heeft geen invloed op deze beslissing, net zo min als de veroordeling van geweld in Iran door Darya Safai.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “*onafhankelijkheidsplicht*”, van de “*onpartijdigheidsplicht*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoeker vangt aan met een beknopte theoretische uiteenzetting van een aantal van de geschonden geachte bepalingen en beginselen en past deze vervolgens als volgt toe op zijn situatie:

“Terzake werd de asielaanvraag van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omwille van het feit dat hij geen elementen zou aanbrengen waaruit zou blijken dat de bescherming die hem in Cyprus werd verleend, niet actueel of ontoereikend is.

Het CGVS is van mening dat dit des te meer zo is dat Cyprus en Turkije op gespannen voet leven. Dit is echter maar een deel van het verhaal: Turkije heeft inderdaad een derde van het land bezet in 1974 en is daar nog steeds aanwezig.

De relaties tussen Turkije en Cyprus zijn dus gespannen precies omwille van het feit dat Cyprus deels door de Turkse staat is bezet...!

Dit is dus weldegelijk een situatie die spanningen veroorzaakt, maar die tevens ook een royale weg opent voor de Turkse autoriteiten om zich met de binnenlandse zaken van Cyprus te moeien.

Door dit onderdeel van het verhaal helemaal door de vingers te zien, heeft het CGVS niet alle relevante elementen van het dossier in acht genomen. Er werd geen enkele vraag gesteld aan verzoeker over het deel van het land waarin hij verbleef. Dit betreft echter een essentieel element om een correct beeld te hebben over een risico op vervolging door de Turkse autoriteiten, nu deze het Noordelijk gedeelte van het eiland bezetten...

De visie van het dossier door het CGVS is éénzijdig en partijdig."

Vervolgens voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de situatie van erkende vluchtelingen in Cyprus geenszins heeft onderzocht. Nochtans is deze volgens hem "*barmoedig*". Onder verwijzing naar online bronnen stelt verzoeker dat Cyprus op zijn grondgebied het grootste aantal vluchtelingen in percentage van zijn bevolking heeft binnen de EU en dat dit zorgt voor zeer moeilijke levensomstandigheden van asielzoekers, die niet verbeteren na toekenning van een internationale beschermingsstatus, mede omwille van de afwezigheid van een integratiesysteem in Cyprus. Hij citeert uit een verslag bevolen door UNHCR.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de "*onafhankelijkheidsplicht*" en van de "*onpartijdigheidsplicht*", doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 57/6/2, dat betrekking heeft op een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* geschonden zou zijn, nu uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan onderhavig verzoek reeds een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en

met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.5. In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.6. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming heeft verkregen in de vorm van een erkenning als vluchteling in Cyprus, omdat (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Cyprus loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en omdat (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Cyprus. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in de vorm van een erkenning als vluchteling in Cyprus, in mei 2017.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer erkend zou zijn als vluchteling in Cyprus. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van

het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Cyprus geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Verzoeker voert in essentie aan dat hij in Cyprus het risico loopt om te worden ontvoerd en gearresteerd door de Turkse autoriteiten omwille van de standpunten en kritiek die hij uit(te) ten aanzien van het regime van president Erdogan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Cyprus riskeert te worden ontvoerd door de Turkse autoriteiten. Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Er wordt benadrukt dat er niet wordt getwijfeld aan uw werk als journalist, waarvan u tal van bewijzen heeft neergelegd in de vorm van artikels, video's en steunbetuigingen. Dat u hierbij kritiek uitte op Turkije en u hierdoor problemen kreeg met de Turkse autoriteiten in Turkije, wordt evenmin betwist. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u riskeert door de Turkse autoriteiten vanuit Cyprus te worden ontvoerd. U werd de mogelijkheid geboden om aan te tonen dat Turkse autoriteiten daadwerkelijk niet-Turkse burgers in derde landen zouden ontvoeren of arresteren (CGVS II, p. 7-12). Hierin bent u niet geslaagd. De voorbeelden van geveiseerde, gearresteerde of ontvoerde personen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud noemde of waarover u na uw persoonlijk onderhoud artikels doorstuurde, vallen immers geen van allen in de categorie van niet-Turkse burgers die door de Turkse autoriteiten werden gearresteerd of ontvoerd. Het betreft niet-Turkse personen die niet werden gearresteerd (Saleh Moslem, Mazloun Kobani), niet-Turken die buiten Turkije werden gearresteerd door de betrokken lokale autoriteiten, niet door de Turkse autoriteiten, en niet aan Turkije werden overgeleverd (Afkhan Mukhtarli, Emin Aslani), Turkse burgers die in Turkije of in het buitenland werden gearresteerd (Barbaros Sansal, Disisleri Bakanligi, Osman Karaca, Zübeyir Gülabi, Arif Komis, Osman Adsiz, Veysel Akçay, Mesut Kacmaz, Memduh Cikmaz, Turkse Gulenisten in Moldavië, Malesië, Noord Cyprus, Azerbeidzjan), een Iraanse journalist die onder onduidelijke omstandigheden werd gearresteerd en in Iran vastzit (Ruhallah Zam), een Maltese journalist die in Malta om het leven kwam (een zaak die niets met Turkije te maken had), en personen van Amnesty International die in Turkije werden gearresteerd (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 7, 10). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat geen van de personen die werden ontvoerd of gearresteerd zich op dat moment in een lidstaat van de Europese Unie bevonden. Het is weinig aannemelijk dat de Turkse autoriteiten zich eraan zouden wagen een erkend vluchteling uit een EU-lidstaat te ontvoeren, zoals u beweerde. Ondanks de geografische nabijheid geldt dit eens te meer voor Cyprus, een land waarmee Turkije op gespannen voet leeft. Hierop gewezen, stelde u dat de Turkse autoriteiten er door Europese inlichtingendiensten van werden beschuldigd aan phishing te doen, dat er in Duitsland personen werden veroordeeld omdat ze plannen hadden om tegenstanders van Erdogan aan te vallen, en dat de Turkse journalist Can Dundar in Frankrijk werd aangevallen (CGVS II, p. 8). Deze zaken zijn echter van een volstrekt andere orde dan de ontvoering van een erkend vluchteling uit een EU-lidstaat. Zij kunnen uw stelling dan ook niet onderbouwen. Uit niets blijkt bovendien dat uw profiel als journalist van dien aard is dat de Turkse autoriteiten juist voor u een dergelijk risico zouden nemen. Hoewel u zich als journalist kritisch toonde ten aanzien van de Turkse autoriteiten, kan er bezwaarlijk worden gesteld dat u de enige internationale journalist of mensenrechtenactivist bent die een dergelijke houding aannam. U stelde over geheime informatie te beschikken die u verkreeg via uw celgenoot M. D. (...), maar tot op heden geen gebruik te hebben gemaakt van deze informatie in uw interviews en publicaties (CGVS II, p. 10-11). U zou er wel over hebben gesproken in een getuigenverklaring in het Europees Parlement, maar dit betreft een blote bewering die u op geen enkele manier met bewijzen staafde. Er kan overigens sterk worden getwijfeld aan uw verklaringen dat u, als journalist, per abuis celgenoot zou zijn geworden van een van de beweerde leiders van de coup, dat men u vervolgens zonder meer het land uitzette nadat u wekenlang geheime informatie van deze persoon kon krijgen, en dat de Turkse autoriteiten daarna in het buitenland op zoek naar u zouden gaan om u te ontvoeren (CGVS II, p. 4-6).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u van januari of februari 2017 tot augustus 2018, dus anderhalf jaar in totaal en nog een jaar nadat de bedreigingen tegen u begonnen, in Cyprus verbleef zonder er effectief door de Turkse autoriteiten te zijn getroffen (CGVS I, p. 2-3, 7). Hierop gewezen, stelde u dat dit de mening was van de protection officer en dat het makkelijk zou zijn voor Turkije om hun dreigement uit te voeren (CGVS II, p. 8), hetgeen op geen enkele manier verklaring biedt voor de gemaakte

vaststelling. Bovendien verblijft uw echtgenote tot op heden als erkend vluchteling in Cyprus (CGVS I, p. 3-4), reisde zij verschillende keren op en neer naar België zonder in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel zij ook bedreigd zou worden in Cyprus, en trachtte ze zelfs naar Turkije te reizen (CGVS I, p. 13). U stelde dat u er geen voorstander van was dat ze naar Turkije zou reizen, maar voor haar nalaten om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen kon u geen afdoende verklaring bieden door te zeggen dat ze een job heeft en jullie het financieel moeilijk zouden hebben als ze die zou opgeven. Gezien de ernst van het door u aangehaalde probleem volstaat dit niet om te justifiëren dat uw echtgenote zich tot op heden in Cyprus bevindt (CGVS I, p. 13).

Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met de Turkse autoriteiten in Cyprus geen beroep kon doen of in de toekomst zou kunnen doen op de in Cyprus aanwezige autoriteiten. U hebt de vluchtelingenstatus in Cyprus verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen, waaronder ook rechtsbescherming, die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Naar aanleiding van de telefonische bedreigingen die u ontving in Cyprus diende u klacht in bij de politie in Cyprus, die een dossier opende, uw telefoongegevens opvroeg bij de operator en uw telefoon afluisterde. Ter staving hiervan legde u slechts een enkel document neer van de klacht die u neerlegde. U beschikte over geen enkel verder bewijs over het verloop van het onderzoek of de latere klachten die u indiende naar aanleiding van het feit dat u ook aan uw woning werd bedreigd. Hoewel u nadrukkelijk werd gewezen op het belang van alle mogelijke informatie van de Cypriotische politie voor uw dossier, deed u na uw eerste persoonlijk onderhoud geen enkele moeite om een kopie van uw dossier te verkrijgen. Uw stelling dat uw echtgenote hier enkele weken voor het persoonlijk onderhoud nog om ging vragen, kan geenszins volstaan om uw nalaten dienaangaande te rechtvaardigen. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om informatie en documenten te bekomen die van cruciaal belang zijn voor zijn verzoek. U legde evenmin bewijs neer van uw verklaring dat u gecontacteerd zou zijn geweest door de veiligheidsdiensten van Cyprus of dat de onmogelijkheid om u te beschermen u werd bevestigd door de assistent van de minister van binnenlandse zaken – naar wie u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwees als Poli Karpo, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud als Polidoro of Polidoros, en die in werkelijkheid Makis Polydorou heet. Gevraagd om hem te contacteren om bewijs te verkrijgen voor uw verklaringen, stelde u dat uw echtgenote het druk heeft vanwege haar werk en niet bereid zou zijn naar hem toe te gaan (CGVS I, p. 7-12, CGVS II, p. 9-10).

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw mellikaart, shenasnameh en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit en Iraanse nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw erkenning als vluchteling door UNHCR en in Cyprus wordt evenmin getwijfeld. Zoals hierboven vermeld, wordt uw werk als journalist en mensenrechtenactivist, ter staving waarvan u verschillende tweets, foto's, artikels en video's neerlegde, niet betwist. De problemen die u hierdoor kende en/of in de toekomst zou kunnen kennen in Iran, zoals gestaafd met artikels en ondersteund door een document aangaande uw borg, enkele aanbevelingsbrieven en verklaringen van derde personen, zijn voor deze beslissing niet relevant. Uw vrees wordt immers ten aanzien van Cyprus en niet Iran beoordeeld. De brieven van derden hebben hoe dan ook een gesolliciteerd karakter. Zoals in de beslissing beschreven, heeft geen van de artikels en tweets die u neerlegde betreffende de vervolging van derde personen in Turkije en andere landen betrekking op u, een niet-Turks burger die vreest in een EU-lidstaat te worden ontvoerd door de Turkse autoriteiten, aangezien geen van de vermelde personen zich in dezelfde situatie bevond. Het attest van de politie in Cyprus werd in deze beslissing reeds aangehaald. Uw problemen met de Turkse autoriteiten in Turkije, zoals aangetoond met een video van de avond van uw arrestatie, artikels, de klacht die tegen u werd ingediend, de email aangaande uw deportatie en het verbod voor uw echtgenote om Turkije binnen te komen vormen geen bewijs dat u ook buiten Turkije problemen zou kennen met de Turkse autoriteiten. Betreffende de beslissing van het Europees Hof van de Rechten van de Mens wordt vastgesteld dat u niet aantoonde dat u tegen deze beslissing in beroep ging, noch wat de inhoud was van uw klacht (CGVS I, p. 5). Hoe dan ook heeft de uitspraak van het Hof geen invloed op deze beslissing. Het loutere feit dat Cyprus bestaat uit een Grieks en een Turks deel, zoals u toonde met enkele video's, doet geen afbreuk aan deze beslissing. Dat een Turks politicus de Iraanse Azeri bedankte voor hun steun heeft geen enkele invloed op deze beslissing. Wat betreft de dreigberichten die u ontving na het geven van interviews – voor het grote merendeel in het Farsi – wordt vastgesteld dat nergens uit de berichten of uw begeleidende email blijkt van wie deze berichten komen. Hoe dan ook doen zij geen afbreuk aan uw mogelijkheid om bescherming te vragen aan de Cypriotische autoriteiten. Uit niets blijkt overigens dat u de recente dreigberichten die u in België ontving in België aan de politie heeft gemeld. Dat de

organisatie Omid asbl een evenement organiseert over journalisten in Iran heeft geen invloed op deze beslissing, net zo min als de veroordeling van geweld in Iran door Darya Safai."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker wijst op de gespannen relaties tussen Cyprus en Turkije omwille van het feit dat Cyprus deels door Turkije wordt bezet en op de mogelijkheden die dit voor de Turkse autoriteiten creëert om zich met de binnenlandse zaken van Cyprus te moeien, stelt de Raad vast dat dit element in de bestreden beslissing wel degelijk in rekening werd gebracht. Verzoeker licht evenwel niet toe – en de Raad ziet niet in – in welke zin dit een ander licht vermag te werpen op de hierboven aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen. In zoverre verzoeker het CGVS verwijt hem niet te hebben gevraagd in welk deel van het eiland – het noordelijke, door Turkije bezette deel, dan wel het zuidelijke deel – hij verbleef, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij op Cyprus verbleef in gebied dat niet door Turkije wordt bezet (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2019, p. 5, en stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2019, p. 7 en 8).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog ingaat op de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Cyprus, dient vooreerst te worden vastgesteld dat hij dit element tijdens de administratieve procedure niet heeft aangehaald als reden voor zijn vertrek uit Cyprus en dat hij dit thans voor het eerst (*post factum*) aanvoert. De Raad wijst er, in navolging van het Hof van Justitie in voormeld arrest *Ibrahim e.a.*, op dat verzoeker het vermoeden dat zijn levensomstandigheden als houder van de vluchtelingenstatus in Cyprus in overeenstemming zijn met de vereisten die daaraan worden gesteld door de door het Unierecht erkende grondrechten slechts weerlegt wanneer hij aantoonst dat er in Cyprus sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Cyprus tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.). Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker louter verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de situatie van erkende vluchtelingen in Cyprus. De Raad merkt op dat deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in Cyprus internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Cyprus werd verleend, te weerleggen. Verzoeker blijft evenwel in gebreke concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan te brengen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij zich bij terugkeer naar Cyprus niet opnieuw zou kunnen beroepen op zijn vluchtelingenstatus aldaar en er buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die kan gelijkgesteld worden met onmenselijke of vernederende behandeling.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de redenen voor zijn vertrek uit Cyprus, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Cyprus, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi en het Nederlands machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de lidstaat die bescherming biedt en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN